

La Comunitat Valenciana està creixent per damunt d'Espanya i de la Unió Europea. Més de 100.000 llocs de treball s'han creat en esta legislatura, el 17% de tota Espanya, quan el nostre producte interior brut suposa el 10%.

El ritme de generació anual de llocs de treball és del 3,6, per damunt de la mitjana espanyola. S'ha reduït el nombre de parats en 15.000 persones, a pesar que la població activa ha creixcut en 95.000 persones, un augment del 55. I a més la nostra comunitat té un dels millors ritmes de creació d'empreses, 14.700 noves societats en el període gener-novembre del 2004, cosa que significa un creixement del 12% (*el senyor president colpeja amb la maceta*) per damunt de l'espanyol.

Som la segona comunitat més exportadora d'Espanya, amb 15.000 milions d'euros entre gener i novembre. Un 12% de l'exportació espanyola i un superàvit comercial de 500 milions d'euros.

Açò és el que és la Comunitat Valenciana hui, una societat forta que sap perfectament on està el seu camí. Eixa és la responsabilitat del Govern: estar junt a la societat i als sectors industrials. I altres han mamprés el camí de la crítica i de l'anàlisi fora de la realitat, extemporani. Allà ells. Han agarrat el tren que va al passat. Mosatros hem agarrat el tren que fa al futur.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor president.

Per a formular la segona pregunta, té la paraula l'il·lustríssim síndic senyor Pla, del Grup Parlamentari Socialista. Senyor Pla.

El senyor Pla i Durà:

Sí, senyor president.

El passat 9 de febrer l'Acadèmia Valenciana de la Llengua aprovà el Dictamen sobre els principis i criteris per a la defensa de la denominació i entitat del valencià.

Vosté ha declarat que per a vosté el dictamen que té tot el valor polític i jurídic és el que va emetre el Consell Valencià de Cultura.

Senyor Camps. El president de la Generalitat acata o no acata el dictamen de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua?

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Pla.

Té la paraula, senyor president.

El senyor president del Consell:

Gràcies, senyor president.

Senyories.

Senyor portaveu del Grup Parlamentari Socialista.

En Espanya, que és un estat de dret, sols s'acaten les resolucions judicials. La Llei de creació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua diu "observar". El president de la Generalitat, observant este dictamen, diu que mai negociarà el nom de la llengua. Que el valencià s'anomena valencià, per la nostra tradició, pel nostre sentiment i per la nostra llei.

Per tant, observant el dictamen de l'Acadèmia, dic clarament i públicament que mai negociaré el nom de la llengua, que és la llengua dels valencians, i que el seu nom està donat pel meu poble, el poble valencià.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyor Pla, té la paraula.

El senyor Pla i Durà:

Mire, senyor president.

Està vosté un poc decaigut hui. S'ha notat en la intervenció que ha fet abans, i ara ha tornat a demostrar que està decaigut també en allò que és una valoració que jo li havia demanat.

Acatar o no significa respectar els dictàmens d'una institució que està aprovada per llei, a més per llei que va tindre la majoria en este cas absoluta d'esta cambra, votada pel seu grup i pel meu. I vosté, de manera reiterada, des de fa un cert temps no sap per on camina, i està desorientant a tot lo món.

Esta comunitat necessita un govern i un president que estiga orientat, que sàpiga cap a on va i que no genere incerteses, no genere inseguretats i no genere conflictes. I vosté, en el tema de la llengua, l'únic que ha fet ha sigut generar conflictes, generar inseguretat, generar incerteses. Inclús posant en qüestió una institució votada mitjançant l'acord dels dos grans grups polítics d'esta cambra.

Les incerteses no porten a cap lloc. Vosté ha de dir si respecta o no l'Acadèmia, perquè cada dia diu una cosa. Cada dia diu, en funció del que diu algú del seu grup polític i en funció de les aportacions d'algú del seu grup polític, pren una decisió.

Va prendre la decisió d'enviar el conseller de Cultura a pegar un colp d'estat, des del punt de vista democràtic, en una institució, (*aplaudiments*) i vosté, l'insistisc, i no vosté no ha donat la cara ací. He hagut de vindre hui a preguntar-li si acatarà o no a una institució, per recordar-li que encara té pendent vosté de comparéixer en esta cambra per a explicar el colp d'estat que este home va haver de pegar aquell dia, deixant en ridícul el Govern Valencià i la institució.

Acte seguit, va enviar vosté el seu conseller portaveu a intentar arreglar les coses, perquè algú li va dir que havia d'arreglar les coses. Però això és seriós, senyor Camps? Però quina seriositat dóna un govern, quina seguretat dóna als seus ciutadans en la defensa dels interessos dels valencians?, que no són altres que reconéixer de manera clara, com ho fem nosaltres, que el valencià, per tradició històrica i legalment és la nostra llengua, i ningú vol canviar-nos-la, no insistisca més en això. (*Remors*) Ningú va a canviar-nos-la. I nosaltres ens oposarem a això. Està en l'Estatut, però vosté ho sap. Si vosté i jo pactàrem que no tocarem el preàmbul i el títol primer!

Per què després envia este home a intentar arreglar el desastre que havia fet l'altre conseller, a vore? Per a deixar-lo en ridícul? (*Remors*) Per a després deixar-lo en ridícul? Vosté coneixia el dictamen, que eixe dictamen, en definitiva, és el que posa una vegada en valor i posa un poquet de seny i trellat, després d'una època de desconcert, de desorientació i de ridícul d'una institució que vosté representa, que és la presidència de la Generalitat. I eixe dictamen posa seny, eixe dictamen defensa clarament que el valencià puga ser reconegut de manera permanent, perquè és la nostra llengua i és la nostra denominació.

I és aixina, senyor Camps. O no? Clar. Però el problema que tenim en estos moments, quin és? El problema és que vosté té una situació de pressió dins del seu grup polític que fa que jo ja no puga parlar de govern de coalició. Fins ara era un govern de coalició, eren els d'Alacant i vosté. Ara ja

açò és un *pentapartit*. Ara ja és el senyor Fabra... Per cert, amb tots els meus respectes, no he de donar jo explicacions de Fabra, eh? les ha de donar vosté, (*aplaudiments*) que és el que el recolza. Té a Fabra pel nord; té al senyor Rus, que vol que provem el ferro...

El senyor president:

Señor Pla, ajústese a la pregunta.

El senyor Pla i Durà:

Estic cenyint-me a la pregunta, senyor president.

Anem a vore. El senyor Rus fa uns pocs dies va dir que hauriem de provar el ferro. Però vosté creu que eixa és una forma d'adreçar-se...? És a dir, això és un president de un partit democràtic que ha de donar lliçons de democràcia i de respecte cívic a la ciutadania?, una persona que diu que aquell que no pensa com ell pensa ha de provar el ferro?

Té pel sud als d'Alacant, i el problema que té... I bé, ja no vull parlar del president de la Diputació de València, que demana la rebel·lió cívica i que la gent ixca al carrer. Però, senyor Camps, està donant-se vosté compte d'en quin embolic mos ha clavats? Està vosté donant-se compte d'en quin embolic ha clavats als valencians i valencianes, que teníem ja, per un acord unànim dels dos partits polítics, aparcat este tema?, que teníem reconeguda la nostra llengua amb convicció, amb força i amb seguretat, i amb seguretat per a plantar-li cara a qualsevol, inclús a Carod-Rovira i a Esquerra Republicana, que també li la plantem nosaltres, senyor Camps... (*Applaudiments*)

El senyor president:

Muchas gracias, señor Camps.

El senyor Pla i Durà:

...que també li la plantem.

Ixca d'este embolic. Ixca d'este embolic deixant que l'Acadèmia funcione...

El senyor president:

Senyor Pla.

El senyor Pla i Durà:

...autònomament i lliurement, i no es clave més amb l'Acadèmia, que és una institució d'esta comunitat, que deu ser respectada, senyor president.

Gràcies. (*Applaudiments*)

El senyor president:

Muchas gracias, señor Pla.
Senyor president, té la paraula.

El senyor president del Consell:

Moltes gràcies, senyor president.
Senyories.

A la pregunta, senyor Pla, conteste altra vegada exactament la mateixa cosa, que és la posició que ha defès el meu partit, el grup parlamentari i la majoria dels valencians: el nom de la llengua no es negocia. El valencià s'anomena

valencià. I, observant el dictamen, jo crec que els valencians ens demanen confiança i tranquil·litat. I en este punt dic que el tema s'ha acabat, s'ha acabat de discutir d'estes qüestions, a continuar treballant pel futur. I que tots els valencians tinguen la tranquil·litat i la confiança que el valencià s'anomenarà en València, en Espanya, en Europa i en el món valencià, que és el seu nom. (*Applaudiments*)

I entrant en altres consideracions, a més en esta línia de confiança, tranquil·litat, que dona un govern seriós, responsable, a més d'un partit seriós i responsable, valencianista i defensor de les nostres senyes d'identitat, senyor Pla, li dic (*el senyor president colpeja amb la maceta*) que estenc una altra vegada la mà per a intentar com més prompte tindre l'Estatut més ambiciós que es puga, dins de la Constitució; que els valencians ens demanen força política, que ens demanen ambició política i que ens demanen que pugam ser la primera comunitat autònoma espanyola que reforme el seu estatut al màxim nivell polític, que és el que correspon a la Comunitat Valenciana. (*Applaudiments*) I jo ací vullc dir al Partit Socialista que té les portes obertes del Partit Popular i del Govern de la Generalitat per a ser ambiciosos políticament, econòmicament i socialment en la defensa dels nostres interessos i del futur de la Comunitat Valenciana.

Tranquil·litat absoluta. Defensa, òbviament, de les nostres institucions, del Govern, de les institucions que formen part de la Generalitat Valenciana, dels pactes, senyor Pla, dels pactes. El dictamen que es va demanar des d'ací, des de les Corts Valencianes, el dictamen del Consell Valencià de Cultura és un dictamen que després va ser llei, llei aprovada per les Corts Valencianes, i varem crear l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, la nostra acadèmia, l'acadèmia de tots els valencians, i a més, per a la defensa del valencià, la llengua de tots els valencians, qüestió que ja està absolutament clara i definitivament tancada. I el que vullga reobrir esta tensió, allà ell. Mosatros, pel camí de la moderació i del centre en les qüestions estrictes de defensa (*el senyor president colpeja amb la maceta*) del que són les nostres senyes d'identitat. (*Veus*) Els extremistes i els radicals...

El senyor president:

Señora Moreno, por favor.

El senyor president del Consell:

...a un altre lloc. Ací el que correspon és la defensa dels interessos des de la moderació, des del diàleg i des del futur, des del centre, del que és la nostra comunitat.

Li demane, senyor Pla, altura per a tindre com més prompte la reforma estatutària més ambiciosa dins d'eixe pacte que vosté i jo ja varem signar: preàmbul i títol primer. Vosté i jo en estos moments tenim la gran oportunitat de fer de la Comunitat Valenciana una comunitat política al màxim nivell, que és allò que correspon a la Comunitat Valenciana. Reforma estatutària, creixement futur, confiança, sempre amb les nostres senyes d'identitat, sempre amb lleialtat a la nostra Constitució i sempre amb lleialtat al nostre poble, al poble que servim, al poble valencià.

Gràcies. (*Applaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor president.

Correspon la pregunta formulada per l'il·lustríssim senyor síndic del Grup Parlamentari Entesa. El senyor Ribó té la paraula.